BRATU

Are Bratu trei feciori,
Cîte trei sînt vînători;
Dar mai are, Bratu, are
Pe Dobrica, fată mare.
Se primblă pe at călare
Cu cinci coade pe spinare,
Împletite cu parale,
Cunjurată de pistoale.
Frunzuliţa fragului,
Sus în plaiul muntelui,
La tulpina fagului,
La umbriţa bradului
Şed feciorii Bratului
Cu Niţ-a Ploscariului,
Cu Manea Şelariului,
Cu sora lor Dobrica.
Dar ei tot bea şi mînca,
Iar Dobrica se culca.
Puţintel că adormea
Şi urît vis că visa,
Drept în picioare sărea
Şi din gură că grăia:
„Valeu, neică Stanciule!
Voi beţi, mări, şi mîncaţi,
Nici o grijă nu purtaţi.
Dar eu, neică, mă culcaiu,
Puţintel că adormiiu
Şi urît vis că visaiu:
Neică, pistoalele tale

www.dacoromanica.ro

Şedea-n cuiu făr'de oţeale,
Neică, flintişoara mea
Şedea-n cuiu făr'de vergea".
Nici cuvînt nu săvîrşea,
Potera că-i cotropea,
Căpitanul că grăia:
„D-alei Stance-al Bratului,
Vrei tu, mări, să te dai,
Sau la poteră legat,
Ori tu, mări, tot tăiat?"
Dar Stanciu că mi-i grăia:
„Căpitan Bălaurean,
Nu sunt muiere de sat,
Să mă dau ţie legat,
Că-s voinic cu comănac,
Îţi vedè ce-oiu să vă fac".
Dar soră-sa, Dobrica,
Ea din gură că grăia:
„Taci, neică, nu zice-aşa,
Că mi-ţi răpui viiaţa,
Ci ad-o-ncoa pe durda".
Pe durda-n mînă i-o da,
Pravul cu poala-l turna,
Gloanţele cu chivăra.
Ea de stînga-ngenunchea
Şi pe dreptul mi-o punea,
Odată c-o slobozea:
Şaptesprece dobora,
Ceialalţi, cîţi rămînea,
Pe toţi greu că mi-i rănea.
Numai căpitan scăpa.
Dar ea din gură-i grăia:
„Căpitan Bălăurean!
Tu du-te, mări, de spune,
Tu, mări, tu, la domnie,
Să sloboadă pe maica,
Pe maica şi pe taica,
Că-i aprind puşcăria".
Aştepta ea ce-aştepta,
Şi văzînd că nu venea,
Ea pe cal încăleca

www.dacoromanica.ro

Şi la domnie pleca,
La pîinariu se abătea,
Pîne că mi-şi tîrguia
Şi felii că le tăia.
La puşcărie mergea,
Sărea ici, sărea coleà
Ş-un amînoraş scotea
Şi din el că scăpăra
Şi foc puşcăriei da,
Şi toţi vinovaţi scăpa
Şi pînea că li-o-mpărţea.
Şi taică-său şi mă-sa
Din puşcărie scăpa.
Dar Bucureştiu vedea,
După dînsa se lua,
Calul în loc îi oprea
Şi pe dînsa o prindea
Şi la domnie-o ducea.
Un ou roş în par punea,
Toţi Bucureştii că da
Şi oul nu-l nimerea.
Dobrica că mi-i privea,
Inima-ntr-însa fierbea,
Pănă ce rîndu-i venea.
Iaca rîndul că-i venea,
Cînd o dată slobozea,
Oul fărîme-l făcea.
Dar pe ea o cotropea,
La domnie-o rădica;
Ea acolo că mergea,
Pieptul că şi-l arăta,
Domnia, dac-o vedea,
Iertare că-i dăruia.
Şi la fraţi că se-ntorcea,
Iute ca o rîndunea,
Cu părinţii lîngă ea.

Bucureşti, 1881,
septemvrie

www.dacoromanica.ro